

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. децембра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Иду, иду . . .

Три Бугара иду, иду
Преко стаза и богаза.
Куд ће? — Шта ће? — Шта их креће?
Не питајте. Траже књаза.

Стидно им је имат' престо,
Да по њему муве пузе.
Док по земљи страсти с' вију
Као витице у медузе.

Иду, иду три Бугара,
Греков, Калчев и Стојилов.
И много их понижења,
Муке, труда тај стоји лов.

Чим се које име нађе,
За дан, за два, па се стопи.
Ах тешко је угодити
И себика и Европи!

Што год дубље у Европу,
Све им нада већма грца.
Ја не могу смејати се,
Јер их жалим од свег срца.

Хоће л' наћи згодна књаза
На утеху земље своје?
То још судба плаштом крије.
— Али једно извесно је:

Кад се врате, имати ће
Листу грдну, као врата,
А на њојзи све имена
Несуђених кандидата.

Поверење Герману Анђелићу.

До данас нема српске општине која је послала Герману поверење, а од данас ако му која што пошље, то ће бити онајпре — од мерење. А и шта ће њему повереница?! У Даљу, Белу Брду и Борову неће му више родити, ма му послали 99 повереница, а напоследку сваке среде и суботе излази Јотин лист, па се одонуд сваки може уверити, да Герман ужива потпуно поверење „Србског Народа.“ Сад само још да не мора тако често у Пешту, где га како он вели „си сају стенице,“ и нека се само гдегод не спотакне, те не скрја како год врат, па је потпуно задовољан. Нит му треба повереница нит вереница, јер кад је отишао у калуђере, он се одрекао и веренице и поверенице — уједно.

Но и ако сам тиме на чисто, да нема српске општине која би хтела да пошље Герману поверење ипак ме мучи мисао: „кад би случајно и било такве општине, били би се уопште могла саставити Герману повереница? Да видите, има ту нечег у ствари. Јер ваистину вам кажем готово би теже било саставити такву повереницу, но наћи општину да је потпише. Но ја сам бар у нечем успео. Ако и нисам у стању саставити целу повереницу, ја сам ево почео да прикупљам грађу, за такво писмено, скромну грађу коју би могли позванији од мене допунити. Ја колико уем, толико сочињавам.

Дакле: Скромна грађа за повереницу Герману.

„Свети патријарше!

Велимо ти: „све ти“, и опет ти, а то ти је тек милије, но да ти кажемо: „свети.“ У осталом ти си достојан да ти се каже и свети, јер се твоја мидост баш добро свети народу.

Ми знамо да ти ниси ко други, којима је стало до поверенице. Јер да ти је стало до поверенице, ти би био ваљан пастир народу, ал ти си скроман, не-

ћеш да те хвале и узносе, па да ти не би давали поверенице, мораш бити оваки какав си. О скромни човече, теби на свом свету нема равна.

Црна, изгубљена овца! Непромишљени људи нападају те због тога, а не знају, да си ти из богобојажљивости узео на се улогу изгубљене овце, јер ти знаш, да је богу таква овца најмилија, дабогме кад се у последњем часу поврати. А последњи час мислиш ти — има времена.

Неизбрани патријарше! Колико ли се славно разликујеш од других. Други српски патријари били су избрани, ишли су баш за тим да буду избрани, и тиме су у незнању ишли против оне јеванђелске речи: Многи зва ни а мало избрани. Ти си друкчији. Да би се обистинила она реч: мало су избрани, ти си удесио тако твој живот, да не будеш изабран.

Бичу божији! Ми ти се дубоко клањамо! Ништа није без воље божије, па на сваки начин ни оно неизмерно зло, које нам је тобом дало. Ко зна зашто је бог намерио да нас казни, па је тебе употребио као бич, љути бич... Нека си и због тога слављен.

Кличемо дакле: Вечна ти слава! Вечно ти воспоминавије! Вечна ти памет!

Ово је као што рекох тек врло скромна грађа, а могла би се здраво проширити и допунити. Покушајте.

У Ш Т И П Ц И,

Српски војници од силна покора, још једнако бегају у Аустро-Угарску. Зар мисли збиља краљ Милан да аустро-угарску војску позове у Београд, кад му је до српске војске тако мало стало?!

ПОДЛИСТАК.

Изненадна посета у једној школи.

(Рецимо да је било пре сто година — али биће нешто мање).
(Свршетак.)

А овај је ваљда што скривио? рече надзорник, гледајући час у дете са пруженом руком и сузним очима, — а час у незграпну морекочачу.

О не, молим, то у мојој школи не сме да буде, него дошао је по прут, да покаже на мапи, гди лежи — овај како ћу казати — но — Емаус.

А тако? лепо, лепо!

Извините господине рече надзорник сасвим благо, што вам у невреме досађујем, јер знам да би деца требала већ код куће да су и . . . е молим, молим, особито ми је мило, ал ми и онако до пол једног, и једног сата у школи проведемо, особито, кад се предмети нагомилају ко данас.

Па реко чуо сам разговор у школи, — примети надзорник зато сам и . . .

Особито се радујем, упаде му у реч учитељ. Ја сам увек у школи, а не во моје колеге, особито што је сад обштина избрала, то вам је знаде те ли прави „Шаушпилер.“

* * *
И опет је многима у устима краљ Милан и бугарски престо. Но тешко да ће бити престо, него је то канда нешто пресно.

* * *
Фелдварачки поштар проневерио је ово дана чујте и дивите се, само 400 фор. Ваистину, тога јединствено скромног угарског поштара треба својски наградити.

* * *
Краљ Милан је једном жељезничком чиновнику спасао живот. Кажу, чим је тај човек видио, шта се с њиме десило, одмах је покушао да се — убије.

* * *
Ето шта значи оно немачко: „Fluch der bösen That.“ — Баш сад, кад је краљ Милан спасао једном странцу живот, сваки се пита: „а колико је српских живота угасио?“

* * *
Кажу: Гарашанин је болестан. — Чувајте се! Лисица кад лежи „премртвљена“ на путу, онда је најопаснија.“

* * *
Дакле Сентомаш је добадио и синоду једну „пилулу“ неповерења. Молим да се и то прибележи као грађа за историју „народне медицине.“

* * *
Браћа бугари су јако предосторожни, страхују, чувају се, путују. . . . Добро је то! Само да овца од силне предосторожности не оде вуку да је брани.

* * *
Неко је оном, што је дошао да га егзекуира одгризао у очајању нос. Они, које је наша држава

Маните се молим вас тога, него да мало деца рачунају, примети сасма благо гост.

С' драге воље, ал само да кажем. Овде не ваља цела обштина, попови иду у цркву кад морају; моје колеге само су донде у школи док се предавање не одпочне, — кажем све је натрашке. Кад сам после буне дошао овамо, затеко сам таки неред, и . . .

Маните се молим вас тога, ја нисам дошао. . . .

Молим! сад ћу бити готов, једва сам ја то у ред довео. Ал на жалост сад је опет по старом.

Па шта заповедате из рачуна?

А шта су учили? упита надзорник.

О милим, то би било врло тешко (што каже мађар — нађон, нађон нехез) све изређати, шта се све свршило.

Па дакле ви ће те најбоље знати шта које дете зна.

Сви су добри, нема им замерке и то, како у науци, тако и у моралном поведенију. Ту како видите, још ни један каштигован бије није.

Но, то ми је мило.

Па изволите прозвати.

Имам приметити, дода учитељ, да су ово „виспи разреди.“

Па сад што му драго, нек само рачунају.

Ови вам знају: ако хоћете „правило тројно“ или „талијанску практику“ или . . .

Та ма шта, поче већ мало нестрпеливо надзорник

егзеквирала, мора да су јој одгризли уши, јер баш ништа више не чује.

Ево зашто је архимандрит Руварац одбио митру: Владика, то се почиње са влади . . . , а у речи епископ, ту је данас најзначајнији слог: пис, а он неће ни једно ни друго.

Ја мислим, да ће сад синод изабрати за епископа архимандрита Бранковића. Оно истина, имамо већ једног владика у Бранковића, али у данашњем добу Бранковића, мора имати Бранковић највише изгледа.

„Нови Београдски Дневник“ вели, да се у Србији ради на унији. Излишна посла. Нек раде само и даље на савезу против Русије, а унија ће после већ доћи по себи баш и да не раде на њој.

Код Антона Едера у Будапешти изашао је „кикински чардаш.“

Но за тим јавља Едер, да је код њега изашла и песма: *Vólt szeretőm, de elhagytam*. (Имао сам драгану, али сам је мануо). Многи наши људи су већ пре три године одиграли „Кикински чардаш“ па сад нек не забораве да отпевају и ову другу ноту.

Свет!

Свет је као биртија;
сваки у њу сврати,
само што се мора ту
животом да плати!

Др Казбулбуц.

Оди ти Срадало на таблу! Срадало увуко врат у рамена па иде с' вољом ко мркуша у сувачу.

Хајде, хајде, мало побрже, јер имамо још много, да покажемо високородном господину надзорнику шта знамо. Надзорник поче: твој отац прода. . . .

Молим ја ћу, мене ће боље разумети.

Па изволте, рече надзорник.

Срадало! знаш онај рачун што си ономад радијо, — Срадало се мисли — та зар не знаш, пре четрнајст дана кад смо последњи пут рачунали — знаш оно 27 центи по 5 фор. како је изишло, чекај, чекај, мислим 135 фор. Срадало још блеји.

Та знаш да се најпре напише 27. понда кос крет понда нуз то 5, понда подвучеш положен потез, понда кажеш најпре: пет пута седам тридесет и пет, пет подпишеш, а три на страну, понда. . . .

Ал молим у ком је тај разреду? запита надзорник? У шестом.

Па ја би молио нек он сам ради.

Ал овако му је, молим, много јасније; дода учитељ.

Хајд нека дође сад онај из ћошка — рече гост.

Ходи Кајганић! Но овај ће ми тешко осветлати образ, јер је и дошао неспремљен из млађег разреда.

Кајганић иде, а смеје се ко луд на брашно.

А шта се ти, ниткове, смејеш? Кајганић ћути, но ипак се смеје, док и гост не постаде радознао, па и он запита Кајганића шта се смеје.

Ђира. Даклем и краљ Милан био је несудан кандидат за бугарски престо.

Спира. Е па честитам.

Ђира. Ко ме? — Краљу Милану?

Спира. Не. Него бугарском престолу. — Али ми је ипак жао.

Ђира. А шта ти је жао?

Спира. Што је остао „несудан“. А требало би му судити, било овде, било онде.

Ђира. О, брате, лепо се држи хрватска опозиција на сабору у Загребу. Чисто ми је срамота кад помислим — —

Спира. Знаш, знаш, шта си хтео да кажеш. Али то не говори мени, него реци бирџичима српским. Јер ту су скоро нови избори.

Ђира. Они веле, да је добро држати се већине.

Спира. Али куд они нагну, онде ће бити већина.

Ђира. Па нека нагну тамо, где се неће стидети.

Спира. Али шта ће онда бити од дојакосњих наших посланика, — морамо и њима дати штогод.

Ђира. Е па њима ћемо поклонити цео капитал нашега стида, нека га даду под камату бану Хедерваранцошу, па кад његове акције падну, они нека се груну у прси, па нек траже на бољем темељу нова кредита.

Ђира. Читао сам у „Застави“ да је најновији посланик на хрв. сабору Паја Арсенић већ сит друштва у које је упао.

Говори, керл сакрментски, што се смејеш.

Та зато, још нисмо ни рачунали после тога, а онда нисте ни ви знали, дода дете сасвим невино.

Та онда није изишло, ал сам ја после у мојој соби сам рачун'о, па је изишло.

Но, добро је, видим да знаду рече надзорник, — седи!

Та што се тиче рачуна, ту баш шале не уступамо никоме, особито ови из 6. и 5. разреда. Ови су још слаби, што су сад прешли, ал надам се, да ће се дотерати.

А како се зове онај у четвртој скамији, други од краја? запита надзорник.

Прасић, одговори учитељ.

Хајде ти нам кажи, колико литара има један хектолитар.

Прасић нема ни појма.

Па знаш ваљда шта је литра? примети учитељ.

Хајде, ваљда ће знати онај до њега, — како се зове?

Перкић, одговори он сам. Та зна и он, ал шта му је сад? рече учитељ. Особито су вешти у „талијанској практики“ и у „правилу тројном“. . . .

Маните сад тога, рече гост, нека он само. . . .

Дед ти Мунџићу кажи нама, како се дели земљонис Мунџић жмири па се мисли. Но, „Математически, физически и. . . .

Спира. Ја би волео кад би то читао и у „Сремцу“.
 Тира. Имаш право. Али „Сремац“ се не бави са таким ситницама. Но ја врло радо верујем „Застави“. И онда, ко има каде, може честитати Арсенићу, јер заиста има наших посланика, који су много година пре њега до те части дошли, за бановим и тисиним столом седели, и још нису сити (него још канда су све гладнији).

П у с л и ц е.

† Новине раструбише како је краљ Милан спасао живот једном иноземцу Магару. Али да тако дело не остане без допуне, на скоро за тим десило се ово: један српски држављанин (хоџа нишки) умро је од стра, кад је чуо да га у име краљево позивају у Београд.

□ Даклем један живот више, а један мање. Summa Summarum = 0.

‡ Славни Мишкатовић говорио је на хрв. сабору, о могућности кад би се хусарски коњи окупали у Дњестру и Дњепру. Хусарски коњи спремају се да му за то напишу Dankadress-у, — али ће приметити и то да им се по њихово здравље много пробитачније чини, ако се и од сада буду купали онде где су и до сада.

○ Док би хусарски коњи дошли до Дњестра и Дњепра, јако би се ознојили, — па тако знојавни таки да се купају у тако хладним водама, — то је грозна мисао од г. Мишкатовића и заслужује строгу пажњу од стране санитетских органа.

Молим молим, ал удаљујемо се од предмета, рече надзорник.

О Боже сачувај, све ће то бити у своје реду, само....

А ви онда и питајте и одговарајте сами, рече мало нестрпељив гост.

А како би било да мало читају? запита учитељ. Читају врло добро: српски, мађарски, немачки и латински.

Е да, и немачки читају, хм, то је лепо. Дед нека дође овај, — то је ваљда добар ђак — вели надзорник, а — како се зове?

А Клуподерић — то је најбоље дете.

Ходи овамо! рече — надзорник, и извади неке немачке новине из џепа, случајно окрене последњу страну где „анонсе“ стајаху, па упре прстом некако усред анонсе. Клуподерић поче: „*selbst kahlle stelligen verden be...*“ но шта си стао рече учитељ, видиш ваљда да је то: *бегарт*.

Кад виде надзорник, да и учитељ не чита боље — смота новине, а дете упути на место.

Сад ћемо — поче учитељ да....

Извините господине, подпуно сам са вашим радом задовољан и праштам се....

Деца из гласа: Благодарствујем на посјетченију.“

Б.

≈ Од како цар немачки мал није страдао у своје (зв)екцимеру; од тога доба краљ Милан премишља, како би било да спава на тавану — или у подруму.

⊗ Бан Хедервари „позива се и ослања се на 18 годишњу праксу.“ (Закону је већ тако подсекао жиле, да не сме на њега ни да се наслони.)

≡ У једним новинама вентилирало се питање, ако буде рата између Аустро-угарске и Русије, на којој ће страни бити краљ Милан. Ако се тиме пита на којој ће страни Саве бити, — то се зна и без врачаре.

⊘ До душе срамота би било, да код толико наших ваљаних сликара Бечејску цркву слика странац. Та срамота моћи ће имати само два узрока, или ако Бечејска општина узхте да јој Срби на своју штету раде, — или ако српски сликари затегну, да се од српске цркве обогате. — Ту ће канда бити средњи пут, уједно и сретни пут.

△ Принц Фердинанд Кобург Гота могао би се лако осветити Аврашији. Нека он сад њега предложи за кандидата на бугарски трон.

□ „Стармали“ је у прошлом броју свом написао г. Руварцу в е р с. Али извесно зна да неће добити р е в е р с; јер се г. Руварац тиме не бави (т. ј. са версовима.)

)(Даклем новосатски посланик г. Бенда отишао је у Банову Бистрицу. (Сумњамо се да ће се његовим доласком Бистрица још већма разбистрити, — особито ако и г. Фетера поведе са собом).

Здао се у бригу. . . .

Мој покојни кума Петар баш оне гладне године седне једно после подне у Недељу под своје пендере са својом женом и разговараше се са својом женом час о овом, час о оном. Жена не престајаше тужити се на зла времена и час по утираше кецељом своје сузне очи. Кума Петар се пак замислио па само гледи преда се, те нит, говори нит ромори, само ћути, мислиш цео свет на њега пао. Жена помисли да се и он у бригу здао, па да га мало разговори — запита га: „а шта си се човече, тако здао у бригу?“

Та не може никако да ми падне на памет она нота, знаш што је онај гајдаш из Мола свир'о у Драгићеви сватови, одговори кума Петар.“

Благо теби, кад ти о том лупаш ту матору главуру рече жена.

А да шта би ти тела а?! Та док је зуба леба мора бити, а Бог је таки, док у човека једно види, — неда друго.

Б.

Бука. „Које ли је оно место дало
Герману неповереницу?“

Шука. „Србобран.“

Бука. „Јест јест, Србобран. Па
јесил слушао да се у Србо-
брану нашао после тог неки
нови Вук.“

Шука. „Да, да . . . то је било у Сентомашу.“

Бука. „А зашто кажеш једаред Србобран, а
други пут Сентомаш?“

Шука. „Е видиш то је тако: кад је што добро,
онда се каже то су учинили „Србобранци“; а кад
је што зло, онда се каже, то се десило у „Сен-
томашу.“

Бука. „А ја виш колко сам стар, ал за ту ра-
злику нисам знао.“

Србин и Хрват.

Ономад. путујући у Осек састали се у једном
вагону два нашинца, један Србин и један Хрват. Ни-
су били тако намргођени као што беху лани, кад су
тако исто путовали, него лепо седну један поред дру-
гог, упитавши се прво за јуначко здравље (и за не-
јуначко здравље неких посланика у Загребу). Србин
је увидео да се сад са Хрватима може разговарати,
а и Хрват је увидео да се сад са поштеним Србином
не може ћутати. Елем су се братски разговарали о
свему и свачему и још о другим разним стварима, —
и не кају се ни један ни други, што су мисли из-
мењали.

Да имам каде, овај би вам разговор опширније
прибележио (но то ћу можда учинити други пут). А
сад ћу само да наведем како су разговор довршили
кад су већ на станицу стигнули, (само морам напо-
менути, да је Србин, о коме говорим врло озбиљне
природе, а Хрват је своје речи радо и шалом зачи-
њавао).

Србин. Елем, као што рекох, ми се ни најма-
ње не бојимо да ће нас Штросмајер поримокатоличити.

Хрват. Е, онда смо у толико ближе споразу-
му, — јер ми се још мање бојимо, да ће нас Анђе-
лић поправославити.

На то се и озбиљан Србин морао насмејати. За
тим се лепо руковаше и одоше сваки за својим по-
словом, уговоривши да при повратку опет заједно
путују.

Сремчевић.

Љубав.

Љубав је божанска ствар!

Љубав је најслађи дар!!

ал нам чини грдан квар!!! . . .

Био младић или стар,

мора дати на олтар:

срце своје цело!

ал' и глави ваља тад

појати. ошело!!!

Др. Казбулбуц.

Шта је мислио. . . .

Неки Бачванин дође у једно село у коме је било
највише калвина. Кад је коње намирио — пође по селу
да разгледи, па тако ходајући дође до цркве. Кад види
да има још света у њој уђе и он у нутра. Они се баш
причешћивали; на једном столу стоји лебац и бокал вина,
а они редом иду око стола, сваки осече парче леба а за
тим натегне бокал. Бачванину се то допадне, па стаде и
он у ред, те кад дође на ред — одварака подобар комад
леба, а бокал натегне и поче онако сипати у себе — и
не гутајући. Кад се тако поткрепио отиде на место ал му
вино на срцу остало, а он хајд опет. Кад ће се већ ма-
шити за лебац — рећиће му један: хеј море! та ти си
био већ једаред овде.

Па био сам, па шта је онда?

Та доста је једаред.

Е па шта ви то радите?

Та шта радимо, ево причешћујемо се.

Е, где, молимте! — а ја мислим да сте продали
цркву, па пијете алдумаш!

Б.

И д и л а.

Села цура па седи
пред кућом у башти,
а лепа је, боже мој,
не удем вам касти.

Оно око гараво,
она коса врана,
нема таког вранила
баш ни у гаврана.

Бели јој се боже мој,
сукња од паргала,
ка да ју је бела вила
у млеку опрала.

Па певуца ко славуј
дивотно, лагано,
да је чује и сам цар
сав би посо мано.

Ја је слушам и гледам
и горим и живим,
па не могу да јој се
начудим, надивим.

Не помаже, рехох, то
горети ни мрети,

већ јој морам ма један
пољубац отети

Па ти поред тарабе
око куће пођо,
а лагано, лагано
већ до дере дођо.

Ту сам мало застао.
јер сам се задуво,
али да ме не спази
добро сам се чуво.

Нисам онде постојо
ни два три минута,
да славуја чујем још
а славуј ућута.

Ја погледа и видео
кроз летве стиенуте
седи неко поред ње
па обоје ћуте.

Чим сам ја то видео
мени не би право
а они се за мој јед
пољубише здраво.

Име.

Досетке, наивности и др из дечијег света.

Наш мали Душко хоће кад кад да буде памет-
нији од друге деце те се тада удушта с' матером у
разговоре, о којим ни појма нема. Тако је недавно
дошао матери те сасвим озбиљно рекао.

„Мама ала би ја волео, кад би што год изумео.“

„Е, па пробај сине мој!“ прихвати му мати.

„А шта би ко ја могао измислити?“ запита даље.
 „Измисли н. пр. барут!“ рече му добродушна мати.
 „Е то је већ измишљено!“ одговори наш вис-
 прени Душко.

„Па пробај што друго!“

„Е, ал' шта?“ запита опет радознали синчић.

„Знаш шта?“ рече му мати.

„Измисли махину, у коју се с' једне стране не-
 ваљала деца унутра међу, а с' друге стране као до-
 бра излазе!“

Наш се Душко на ове речи дубоко замисли; ал
 пре него што је знао што да одговори упадне им у
 разговор мала Десанка, која је све то слушала, те
 рече: „Мама! та машина, то су . . . батине!“

Уја Милан.

Мали Влајко добио од матере „китенкеза“, што
 је он веома радо јео, те кад је добивени комад по-
 јео а он ће замолити матер: Мама, молим још парче
 „китенкеза!“ — на што му мати одсече опет кома-
 дић. Кад је и то појео, он ће опет: „Мама, молим
 још само парче „китенкеза“! Али мати му не хтеде
 више давати, одбијајући га овим речима: Доста си
 јео, треба и за други пут.

Влајко. Ал само мало парче — да пробам
 какав је.

Уја Шандор.

Што ме караш?! . .

Што ме караш, пријатељу драги,
 и лењивцем називаш ме правим
 кад подуже у кревету лешкам
 па душеке мекане кад гњавим? . . .
 Сунце, — велиш, — одскочило давно
 а ноћ само за одмор нам служи!
 питам тебе: шта је сунце било,
 кад је хтело земљу да окружи? . . .
 Јели да је, пре но што је зашло
 напило се доста воде слане?
 свршујући у големом мору
 своје редом прописане дане? . . .
 Хе! пријане! Да је сунце било
 пре но што је у спавање хтело,
 оно вино, што сам ја га пио,
 мешајући црвено и бело;
 видио би, да би исто тако
 морало се, мој пријане лепи,
 одоцнити у кревету своје
 да мамурне живце си подкрепи!

По мај.

Др. Казбулбуц.

„Па што онда на мене вичеш!“

Она. Виле те кидале и опет ждереш; није ти јуче
 доста?!

Он. Па јеси ли ме видила још кад год пијана?!

Она. Та и јуче!

Он. Ти мене видила пијана.

Она. Пијана, да!

Он. Па онда немој на мене викати.

Седам.

Анализа речи „новац“.

Новац и-меница, јесу чеда једних родитеља.

Новац придев, и то апсолутан придев данашњим уда-
 вачама.

Новац заменица т. ј. новац те може у млогом чему
 да замене.

Новац број разуме се број! ако га имаш.

Новац глагол т. ј. у место тебе често он глаголи.

Новац предлог који се једногласно усваја а још пре
 присваја.

Новац прилог који се особитом захвалношћу прима.

Новац свега, која је кадра и највеће непријатеље да
 свеже.

Новаца! *Новаца!* то је очајнички усклик деветнаестог
 века.

(Немам новаца! врло застарео облик).

Седам.

Епиграм

На гробу једног банкера.

Кад би банкер Моша уст'о
 Из свог гроба на по часа,
 Ја знам шта би прво рек'о
 „Где је моја каса?“

Божурно.

Синовљев одговор.

Отац. Море сине ти што коју годину, све више по-
 пушташ у науци.

Син. Е оче то тако мора бити, јер што сам старији
 све сам паметнији, а знаш да паметнији попушта.

(Отац се на ово смеши ал му не иде од срца).

Седам.

Митка Гладих

учитељ мудрује:

— Био сам у панорами, па шта мислите, шта сам
 добио? Чачкалицу за зубе. Таман ствар за — гладног
 човека!

— Тај Сучи и Мерлати покварише ми посао. Кад
 се коме потужим на гладовање, он се смеје. Вели, Сучи и
 Мерлати гладују, по 30—40 дана, па им не фали ништа!

— Откако је први снег пао, једнако мислим на зим-
 ски капут и кобасице. За каквим фантомима нећу ја још
 тежити!

— Тако је то, кад нећу једаред да будем с тим на-
 чисто, да учитељ зна за зимски капут по чувењу, као и
 војник за каву.

— Лењог човека умори и одмарање, а ја се да ви-
 дит: уморим, кад год и од гладовања.

— Био сам у Варадину, па добио колеру. Дошли сви
 лекари и констатовали, да су колерне бациле у мом сто-
 маку угинуле од — глади! Па да кад год и гладан човек
 има среће!

— Посланицима на угарском сабору мало је 5 фор-
 дневнице, неблагодарни незадовољеници! Ја би и за 5
 ком. кобасица био задовољан. Мора да мени до сад

непознати а лепи осећаји обузимају ситог човека, кад само клима главом.

— Навек проклињем мог кума, што ми је наденуо име Мита. Нема ту од каквог мита ни спомена. Неће нико да се нашали, па бар да ме подмити са једно две — кобасице.

— Идем улицом, па пљуцкам. Свет зацело држи, да сам сит, а да зна кад сам последњи пут ручао или да се нешто сагне, па да чује, како крче прева. — видели би ома, да се не зовем бадава — Гладих.

„В. Ј.“

Ив.

Суза и роса.

Сузи вели роса, пуна хвале:

„ти се рађаш тамо ди је туга,
„не долазиш као ја са неба,
„већ си *људски осећаја слуга!*“ . . .

Суза на то само затрпала:

„ти се слазиш у низину с' горе;
„а ја, кад сам израз' туге праве,
„ја се пењем на висину горе!“ . . .

Др. Казбулбуц.

Познаје га као рђав новац.

Једног зимњег дана седио је један Ађанин са својом женом у соби и разговарао се час о овом, а час опет о другом. Тек ће на једаред погледати кроз прозор како снег веје и рећи ће: шта велиш жено, да је тај снег све брашно, а у Тиси вино? Та да је баш и тако, ти опет неби имо од год. до год. у кући. А зашто? запита човек. Зашто! још питаш?, кад би то требало кући носити, ти би прво и прво отишао на Тису по вино и ракију; дотле би пијо (а волео је сиромо здраво) докле се неби опијо, те би тамо и заспао. Кад би се пробудио, ти би опет потрчао за ракијом док се опет неби опијо, па тако нит' би навучо брашна ни пића кући.

Б.

Са оног света, — из света истине.

Јавна захвалност. Захваљујем „Нашем Добу“ што је пригодно земаљске смрти моје, спомену моме посветио повећу оригиналну нотицу (а тек за тим и туђим речима јавио је смрт свога дописника г. Ђорђа Станковића). Ја сам овде на истини, пак морам истину и говорити. Истина је да сам саламе правила боље него ико у Новом Саду. И домаћица, мислим — да нисам била непримерна. Бог и душа, била сам верна а трудила сам се да будем и добра супруга. Али се ипак нисам надала да ћу од „Н. Доба“ бити тјко одликована, јер од како излази „Н. Д.“, преминуло је у Новом Саду и околини његовој много женскиња, које, ма да нису знале правити добре саламе, али су биле примерне домаћице, добре и верне супруге, „Н. Доба“ их није ни са 2—3 речи обесмртило.

За то ја ипак остајем при горе израженој захвалности, али мислим да ће је г. др. Сјева Павловић још већма к срцу примити, ако ово не уврстим у његов лист, него у „Стармали.“

Ана Биерти саламциница.

*) Веома радо примамо.

Ур.

Незна шта му фали. . .

Један човек дође доктору да га визитира јер се није баш најбоље осећао.

Доктор, пошто га је прегледао, запита га: Можете ли јести.

Та једем ко курјак

А можете ли радити?

Радим ко магарац.

Можете ли спавати?

Спавам ко медвед у зиму.

Можете ли воде пити?

Та пијем ко во?

Е молим кад ви једете ко курјак, радите ко магарац, спавате ко медвед а пијете ко во, — онда ви идите марвену лекару, нека он види шта вам фали.

Б.

Брачни уговор.

У очи венчања дошао младожења к натарошу, да га позове да им напише брачни уговор, јер то хоће млада ради своје сигурности, друкчије неће да се венча. Натарош им лепо каже, да морају ићи к јавном бележнику, јер сад је такав закон да само јавни бележник може такве уговоре састављати. Али се човеку не свиди, да иде јавном бележнику, већ натарошу рече: Напишите ви нама, господине, само, и тако ће тај уговор само дан два гилтати јер после венчања ја њега таки дерем.

Тандркушин.

Све дужнике наше, којима су раслате нарочите карте и сада уз овај број цедуље као опомене, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, иначе мораћемо их овде на овом месту по именце јавно позвати, да свој дуг одуже.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ“.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1887.

УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ТРИНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ Г. 1887.
Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-
продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Само оно што је добро осигурава успех!

Дра Милера сок од маховине, ванредно добар лек од кашља, промуклости, вратобоље, слуза, почињуће суве болести, и уопште при свима болестима прибора за дисање. У теглама за децу и одрасле Цена једној тегли 50 н.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај балзам се препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, код надутости стомака, бљувања, пролива, ветрова; код колике је успех скоро за тренутак постигнут. Даље је ово добар лек код дуготрајних и исцрпљивих болести, јер знаменито поправља варење. Овај особити лек не би требао да фали ни у једној кући, нарочито по селима. Цена 1 фласона 1 ф. 50 новч., 1/2 фласона 80 новч.

Дра Милера балзам за жуљеве, ванредно брзо дејствујући лек од жуљева, брадавица, затебљања коже (с боловима скопчано) и прозеба. Да би се сачувала публика од подражавања без вредности, молим да се иште само Милеров балзам од жуљева и да се пазе, на оригинално спаковање. Цена је кутији с флашицом и упутством за употребу и са четкицом утврђеном на запущачу 60 н.

У Новом Саду добива се право само код *Љубе Стефановића*, спецерајског трговца; у *Осеку* код *Ј. Габенког* и *Ј. Г. Димеса*, апотекара; у *Вршцу* код *С. Ограса*, апотекара; у *Сомбору* код *Ц. С. Вајдингера*. 2—12

У савршених ШИВАЋИХ МАШИНА

најновијег **Сингер**-система са двоструким швом, са најновијим металом за конач, машинским укушним прибором, елегантним поклопцем из ораховине, мозаиком урешеним столом и са гаранциом од 6 год. шаљем са бесплатним паковањем са подужењем (per Nachnahme) за 35 фор. ил 78 дин.

Машине су са свог најновијег механизма и са своје строге солидне и истрајне конструкције до сад ненадмашене, и могу се сваком пошт. потребачу савесно и најтоплије препоручити.

Налози се обављају за готов новац ил пошто се капара од 10 фор. ил 2 дук. поштом уручи, које ваља слати са читком адресом на фабричара:

8—10

J. KARNER, representant: A. Radulowits
Wien, VII., Zieglergasse Nr. 41.

Трговачка кућа Бернхарда Тихо у Брину, Krautmarkt за извоз, 18. бр. шиље са платом у натов:

ЧОХЕ ЗА ГОСПОЂЕ

чиста вуна, свакојаке боје по моди, 10 метара за читаву хаљину, 100 цм. ширине.

== 8 фор. ==

НИГЕР-ЛОДЕН

ЗА ЗИМУ,

најновије и најтрајније за женске хаљине, 100 цм. широко.

10 метара 5 ф. 50 н.

ИНДИЈСКИ ФУЛ

полак вуна,

у свима могућим бојама, за потпуну хаљину, 100 цм. ширине.

10 метара 4 ф. 50 н.

ВУНЕНИ РИПС

60 цм широк.

10 метара 3 ф. 40 н.

КАШМИР полак вуна

== 100 цм. широк. ==

10 метара 4 фор.

ЦРНИ ТЕРНО

100 цм. широк, који је пре коштао 60 новч. дајем док га траје

10 метара 4 ф. 50 н.

Поркет за хаљине

красни десени за прање, у комадима од 10—11 метара, 60 цм. широки, за целу хаљину

== 3 ф. 50 н. ==

Валерија-фланел

полак вуна, најновији десени по моди, најбоље за зимске хаљине, 60 цм. широко.

10 метара 4 фор.

ПЛАТНО КУЋЕВНО

1 кмд 4/4 широко 4 фор.

1 кмд 5/4 широко 5 фор.

КИНГ-ТКАНИНА

боља него платно од прже, 1 к. 30 рифи потпун

== 5 фор. 80 новч. ==

ОКСФОРД

за прање, најбоље ка-квоће, 1 к. 29 р. потпун

== 4 фор. 50 новч. ==

КОНОФАС

1 к. љубичасти 4 ф. 80 н.

1 к. црвен . . . 5 ф. 20 н.

Гарнитура од рипса састојећа се из 2 крв. и 1 асталског застирача

== 4 фор. 50 новч. ==

1 гарнитура од јуте

2 крв. и 1 аст. застирач

== 3 фор. 50 новч. ==

ВУНЕНЕ МАТЕРИЈЕ ИЗ БРИНА ЗА ОДЕЛО.

Палмерстон, харлаји, мандарин, за зимске капуте и огртаче, као и тифл, лоден, перувијан, доскип, у комадима за цело одело и капуте у половину цене.

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ

плетених марама за главу

у свима бојама, 1 комад величине 6/4 1 ф. 70 н.

Телови за госпо и јанне за жене

1 к. вел. сорте 2 ф. 30 н.

Извесна количина вунених марама за огртање за госпође, 9/4 дугачке, у свима простим бојама, као и десинираних, пре беше цена 4 фор. 50 новч., а сад је будзашто т. ј.

== 2 форинта. == (9—10)

== Препродавци добијају 5% рабата. ==

Мустре и ценовници шиљу се бесплатно.